

Crezul apostolic

LECTȚIA A
CINCEA

BISERICA



THIRD MILLENNIUM

MINISTRIES

Biblical Education. For the World. For Free.

Pentru materiale video, suporturi de curs și alte resurse, vizitați Third Millennium Ministries la adresa thirdmill.org.

© 2012 by Third Millennium Ministries

Toate drepturile rezervate. Fără permisiunea scrisă a editurii Third Millennium Ministries, Inc., P.O. Box 300769, Fern Park, Florida 32730-0769, nicio porțiune din această publicație nu poate fi reprodusă în scopuri comerciale, în nicio formă și prin niciun mijloc, cu excepția unor citate scurte în vederea recenziei, comentariului sau studiului.

Dacă nu există alte precizări, toate citatele biblice sunt din Sfânta Scriptură – Biblia versiunea Dumitru Cornilescu revizuită. Copyrightul Bibliei Cornilescu © 1924 aparține British and Foreign Bible Society (Societatea Biblică pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate). Copyrightul © 2010 ediției revizuite în limba română aparține Societății Biblice Interconfesionale din România, cu aprobarea British and Foreign Bible Society.

DESPRE THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Înființată în 1997, Third Millennium Ministries este o organizație creștină nonprofit care furnizează **educație biblică gratuită în întreaga lume**. Ca răspuns la nevoia tot mai mare de formare biblică judicioasă a liderilor creștini de pe mapamond, noi creăm o programă de seminar multimedia ușor de folosit, finanțată prin donații, în cinci limbi de mare circulație (engleză, spaniolă, rusă, chineză mandarină și arabă) și o distribuim gratuit celor care au cea mai mare nevoie de ea, mai cu seamă liderilor creștini care nu au acces la educația tradițională sau nu și-o pot permite. Toate lecțiile sunt scrise, concepute și produse intern și sunt similare ca stil și calitate celor de pe History Channel[®]. Această metodă originală și eficientă pentru formarea liderilor creștini s-a dovedit foarte eficace în întreaga lume. Am câștigat Premiul Telly pentru o producție video remarcabilă în domeniul educației și utilizării animației, iar programa noastră este folosită în prezent în peste 150 de țări. Materialele Third Millennium apar sub formă de DVD-uri, materiale tipărite, *streaming* pe internet, transmisie televizată prin satelit și emisiuni de radio și televiziune.

Pentru informații suplimentare despre lucrarea noastră de slujire și pentru a afla cum vă puteți implica, vă rugăm să vizitați <http://thirdmill.org>.

Cuprins

I. Introducere.....	1
II. Autorizarea	2
A. Vechiul Testament	2
B. Isus	4
C. Implicațiile	6
1. Scopul	7
2. Credincioșii și necredincioșii	7
3. Obligațiile	8
III. Sfântă.....	10
A. Definiția	10
B. Oamenii	12
1. Biserica vizibilă	13
2. Biserica invizibilă	15
IV. Catolică.....	16
A. Definiție	16
B. Biserica catolică vizibilă	17
C. Biserica catolică invizibilă	19
1. Un singur Mântuitor	20
2. O singură religie	20
V. Comuniunea	22
A. Biserica vizibilă	23
1. Mijloacele harului	23
2. Darurile spirituale	24
3. Bunurile materiale	25
B. Biserica invizibilă	26
1. Unirea cu Hristos	26
2. Unirea cu credincioșii	28
VI. Concluzie	29

Crezul apostolic

Lecția a cincea

Biserica

INTRODUCERE

În zilele noastre, când aud cuvântul „biserică“, cei mai mulți oameni se gândesc la o clădire unde se întâlnesc creștinii ca să I se închine lui Dumnezeu. Uneori aceste clădiri sunt catedrale uriașe, frumos împodobite cu opere de artă. Uneori sunt capele mici cu mobilier simplu. Uneori sunt foste depozite sau magazine. Alteori sunt case, mici barăci, case din chirpici sau chiar peșteri, unde închinătorii se ascund de pericol. Dar în *Crezul apostolic*, la fel ca în Biblie, cuvântul „biserică“ se referă în primul și în primul rând la poporul lui Dumnezeu, la comunitatea sfântă formată din cei care mărturisesc credința în Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Aceasta este lecția a cincea din ciclul *Crezul apostolic*. Am intitulat-o „Biserica.“ În această lecție vom analiza afirmațiile din *Crezul apostolic* care mărturisesc credința în această instituție sacră.

Crezul apostolic vorbește explicit despre biserică cu aceste cuvinte:

**Cred în ...
Sfânta biserică catolică,
împărtășirea sfinților.**

Aceste rânduri din crez apar în secțiunea mai mare dedicată Duhului Sfânt și lucrărilor Sale. Asta se datorează faptului că Duhul este persoana Sfintei Treimi cel mai direct implicată în biserică zi de zi. Prin urmare, am fi putut discuta despre biserică în lecția despre Duhul Sfânt. Dar am decis să ținem o lecție întreagă despre biserică, deoarece este fundamentală pentru creștinism și pentru experiența noastră de viață, ca ucenici ai lui Hristos.

Așa cum am menționat într-o lecție anterioară, multor protestanți li se pare ciudat să mărturisească credința în biserică, de parcă credința în biserică ar fi oarecum similară cu credința în Dumnezeu. Când crezul afirmă că credem *în* biserică, nu înseamnă că ne încredem în ea pentru mântuire. Credința mântuitoare este numai și numai în Hristos. Credem însă *în* biserică în sensul că credem ce ne învață Biblia despre biserică și afirmația Bibliei că biserica e importantă pentru creștini. Același lucru este valabil pentru credința *în* comuniunea (împărtășirea) sfinților. Nu ne încredem în alți credincioși pentru mântuire, dar credem învățătura biblică conform căreia Dumnezeu îi folosește pe ceilalți credincioși pentru a ne evangheliza, a ne sluji și a ne întări credința.

Lecția despre biserică va fi împărțită în patru învățături centrale ce sunt reflectate în crez. În primul rând, vom vorbi despre autorizarea divină a Bisericii. În al doilea rând, vom discuta despre faptul că biserica e sfântă. În al treilea rând, vom vorbi despre faptul că biserica e catolică sau universală. Și, în al patrulea rând, vom explora ideea că Biserica este o comuniune. Fiecare dintre aceste învățături ne va ajuta să înțelegem identitatea și

natura bisericii, așa cum este afirmată în *Crezul apostolic*. Să începem prin a vorbi despre autorizarea divină a Bisericii.

AUTORIZAREA

În zilele noastre, există mulți creștini care cred că biserica e inutilă – sau cel puțin se poartă ca și cum ar fi. În multe cazuri, credincioși sinceri cred că instituții cum este biserica sunt invenții umane care se amestecă în relația noastră personală cu Dumnezeu. Totuși, Scriptura ne spune cu totul altceva. În sensul cel mai general, biserica este împărăția lui Dumnezeu pe pământ, adunarea poporului Său special, precum și un mijloc central prin care El împarte harul celor care-I sunt credincioși. Potrivit Scripturilor, biserica este esențială pentru stabilirea și menținerea relației noastre cu Dumnezeu.

Când spunem că biserica e autorizată de Dumnezeu, înțelegem că El a creat-o cu un scop și a investit-o cu autoritate. În termeni generali, Scripturile afirmă că Dumnezeu aprobă biserica. Este organizația prin care El a hotărât să-Și îndeplinească misiunea în lume. Așa cum a spus Isus în Matei 16:18:

Voi zidi biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui (Matei 16:18).

Biserica nu este invenția ființelor umane căzute. Isus este întemeietorul ei.

Deci, chiar dacă de-a lungul istoriei au existat greșeli în biserică, iar uneori bisericile se îndepărtează atât de mult de evanghelie încât nu mai sunt biserica lui Dumnezeu, nu trebuie să tragem concluzia că biserica este nefolositoare sau inutilă. *Crezul apostolic* afirmă această autorizare divină a bisericii prin aceste cuvinte simple:

Cred în ... biserică.

Așa cum vă amintiți din lecțiile anterioare, *Crezul apostolic* este un rezumat al normelor de credință ale bisericii primare. Iar aceste norme de credință erau rezumate ale Scripturii. Așadar, când mărturisește credința în biserică, crezul vrea să declare ce ne învață Biblia despre biserică. Aspectul de bază al învățaturii Bibliei despre biserică este că Dumnezeu a desemnat-o pentru a-I împlini scopurile în lume.

În analiza autorizării divine a Bisericii, ne vom concentra pe trei idei principale. În primul rând, vom vedea proveniența vechi-testamentară a bisericii. În al doilea rând, ne vom axa pe ce a făcut Isus în timpul slujirii Sale pământești ca să înființeze biserica. Și, în al treilea rând, vom explora unele implicații ale acestor puncte de vedere biblice. Să începem cu proveniența vechi-testamentară a bisericii.

VECHIUL TESTAMENT

Noțiunea de biserică din Noul Testament își are de fapt rădăcinile în Vechiul Testament.

Mulți cred că biserica a început în Ziua Cincizecimii, când Isus S-a înălțat la cer și Și-a turnat Duhul peste ucenici. Dar cred că asta e o neînțelegere a naturii bisericii. Cred că biserica este o continuitate a poporului lui Dumnezeu din Vechiul Testament. Dumnezeu i-a chemat pe Avraam și poporul din Vechiul Testament, și putem spune fără greutate că aceasta este biserica, începutul ei. Deci, biserica a început acolo, continuă în veacul nostru și va continua să existe până la desăvârșire, până în ziua când Isus va veni înapoi din cer.

Dr. Riad Kassis

Noul Testament vorbește de multe ori despre biserică folosind cuvântul grecesc *ekklesia*. Dar acest termen a fost preluat din Septuaginta, traducerea greacă a Vechiului Testament. În Vechiul Testament, *ekklesia* și corespondentul său din ebraică sunt utilizate frecvent pentru a identifica adunarea poporului Israel. Vedem acest lucru în Deuteronomul 9:10, 31:30, Judecătorii 20:2, 1 Împărați 8:14, Psalmul 22:22, 25 și în multe alte locuri.

Chiar și în Noul Testament, unde *ekklesia* a devenit un termen tehnic, referindu-se la biserică, cuvântul este încă folosit pentru a desemna adunarea Israelului din Vechiul Testament. De exemplu, în Fapte 7:38, citim următoarele cuvinte în cuvântarea lui Ștefan către ucigașii săi:

[Moise] este acela care, în adunarea israeliților din pustiu, cu îngerul care i-a vorbit pe muntele Sinai și cu părinții noștri, a primit cuvinte vii, ca să ni le dea nouă (Fapte 7:38).

Aici, cuvântul grecesc pentru adunare este *ekklesia*, care e tradus mai des prin „biserică.“ Asta arată că adunarea lui Israel era echivalentul vechi-testamentar și predecesoarea bisericii nou-testamentare.

Iar în 1 Petru 2:9 Petru aplică bisericii denumiri care erau aplicate Israelului în Vechiul Testament. Iată ce a scris el:

Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui (1 Petru 2:9).

Aici, Petru a citat din câteva pasaje din Vechiul Testament care vorbeau despre Israel și a aplicat denumirile speciale ale lui Israel bisericii Noului Testament. În acest fel, a arătat că există continuități importante între aceste două grupuri.

Dacă ne gândim la pasaje ca 1 Petru 2, în care Petru aplică acum bisericii o serie întregă de denumiri atribuite inițial Israelului din Vechiul Testament – „o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat“ –, vedem că apostolul învață un grup de biserici din diverse regiuni, formate predominant din

neevrei, să se vadă ca împlinire a promisiunilor lui Dumnezeu către Israel și să înțeleagă că aceasta e identitatea lor.

Dr. Dennis Johnson

Desigur, nu vrem să spunem că biserica Noului Testament este exact același lucru cu adunările lui Israel din Vechiul Testament. Există o legătură între ele, dar sunt și diferite. În Romani 11, Pavel a folosit două metafore pentru a vorbi despre relația dintre adunarea lui Israel din Vechiul Testament și biserica creștină. A spus că sunt ca o plămădeală de aluat și un măslin.

Ascultați ce zice el în Romani 11:16:

Iar dacă cele dintâi roade sunt sfinte, și plămădeala este sfântă; și dacă rădăcina este sfântă, și ramurile sunt sfinte (Romani 11:16).

Mai întâi, Pavel a spus că adunarea Vechiului Testament a reprezentat cele dintâi roade ale aceleiași plămădeli din care fusese făcută biserica Noului Testament.

În Leviticul 23:17 i se cere lui Israel să aducă Domnului o jertfă de pâine din cele dintâi roade. Cele dintâi roade nu erau o recoltă separată, ci făceau parte din întreaga recoltă și erau o reprezentare a întregii recolte. Deci, când Pavel a spus că Israelul și biserica Noului Testament provin din aceeași plămădeală de aluat, a arătat că atât Israelul, cât și creștinii Noului Testament fac parte din aceeași organizație, același popor al lui Dumnezeu, aceeași biserică.

În al doilea rând, Pavel a spus că adunarea Vechiului Testament era rădăcina copacului, iar biserica nou-testamentară constituie ramurile acestuia. De fapt, Pavel a detaliat această ilustrație în mai multe versete. A comparat biserica de-a lungul timpului cu un măslin de cultură. Biserica Vechiului Testament, compusă în principal din evrei, forma cea mai mare parte a arborelui: rădăcinile, trunchiul și multe ramuri. Creștinii neevrei erau ramuri de măslin sălbatic care fuseseră altoite în copac. Altfel spus, creștinii neevrei erau altoiți în biserica evreiască. Prin urmare, chiar dacă biserica din vremea lui Pavel era compusă atât din evrei, cât și din neevrei, tulpina și rădăcinile ei erau același copac care crescuse pe parcursul Vechiului Testament. Da, acest copac nou este diferit în multe privințe. A fost îmbunătățit și întărit. Dar tot este același copac. În același fel, biserica vechi-testamentară a fost îmbunătățită și întărită în biserica nou-testamentară. Ele diferă în multe aspecte importante și reprezintă stadii diferite de creștere, dar sunt totuși aceeași biserică.

După ce am vorbit despre autorizarea bisericii din perspectiva provenienței vechi-testamentare, să vedem cum Și-a zidit Isus biserica pornind de la biserica vechi-testamentară, pe care a dezvoltat-o.

ISUS

Nu se poate nega că, atunci când a venit Isus, slujirea Sa pământească a avut un impact dramatic asupra lumii și a poporului lui Dumnezeu. Mulți teologi au remarcat pe bună dreptate că Isus nu a perpetuat pur și simplu vechea rânduială, inclusiv biserica

vechi-testamentară. În același timp, este important să ne dăm seama că Isus nu a întemeiat o biserică complet nouă. Biserica Sa are continuitate cu biserica vechi-testamentară.

Isus a vorbit despre biserică folosind cuvântul *ekklesia* numai de trei ori în evangheliile. De fapt, acestea sunt singurele ocazii în care cuvântul *ekklesia* apare în cele patru evangheliile. Toate cele trei pasaje se găsesc în Evanghelia lui Matei – unul în 16:18 și două în 18:17. Să vedem aceste versete mai îndeaproape.

În Matei 16:18, Isus a zis:

Voi zidi biserica Mea, și porțile Locuinței Morților nu o vor birui (Matei 16:18).

Cuvântul *oikodomeo*, tradus aici cu „zidi,” se poate referi fie la construirea unui lucru nou, fie la reconstruirea și restaurarea unuia existent. Deși Isus nu a menționat explicit la ce sens se referă, învățătura lui Pavel din Romani 11 ar trebui să favorizeze ideea că El reconstruia și restaura biserica Vechiului Testament.

Cuvintele lui Isus din Matei 18:17 sunt mai puțin ambigue. Aici, El a zis:

Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l bisericii; și, dacă nu vrea să asculte nici de biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș (Matei 18:17).

În acest verset, Isus vorbește despre disciplina bisericii, și anume că cine nu se pocăiește trebuie să fie adus înaintea bisericii sau a adunării. În contextul inițial al lucrării lui Isus, singura biserică existentă erau sinagogile evreiești din regiune și templul din Ierusalim. Acestea erau forme vechi-testamentare ale adunărilor lui Israel și totuși Isus le-a numit „biserica.”

Vechiul Testament cerea ca neînțelegerile să fie soluționate, de regulă, de bătrâni, preoți și judecători – reprezentanții adunării ce primiseră sarcina de a face judecată. Vedem lucrul acesta în locuri precum Exodul 18 și Deuteronomul 1 și 19. Isus a susținut acest principiu în vremea Sa, amintind ascultătorilor Săi că încă erau obligați să-și rezolve neînțelegerile în cadrul adunării lui Israel. Dar Isus a vrut ca aceste cuvinte să se aplice și bisericii Sale, cea pe care o menționase mai devreme în Matei 16. De aceea a consemnat Matei cuvintele Lui pentru noi. Pentru Isus și Matei, la fel ca și pentru Pavel, biserica din Noul Testament era o dezvoltare a adunărilor lui Israel din Vechiul Testament. Isus nu a venit pentru a înlocui Israelul cu biserica, ci a venit să scape și să restabilească Israelul sub forma bisericii Noului Testament.

Când examinăm continuitatea bisericilor Vechiului și Noului Testament, este important să înțelegem rolul central al lui Isus în legarea laolaltă a acestor două biserici.

În primul rând, în general, Noul Testament Îl prezintă pe Isus ca împlinire a promisiunilor lui Dumnezeu față de Israel. Așa cum vedem în Romani 8:1-4 și Galateni 3:16-29, Isus este israelitul credincios care ține legământul lui Dumnezeu și moștenește toate binecuvântările pe care le-a promis Dumnezeu lui Avraam și Moise. După cum aflăm din Luca 1:32 și Fapte 2:31-33, El este Fiul lui David care restabilește tronul lui David și împărățește peste Israel și Iuda. Isus nu a rupt-o cu trecutul. El este punctul culminant al bisericii Vechiului Testament, membrul și slujitorul desăvârșit al acesteia.

În al doilea rând, Isus este întemeietorul bisericii Noului Testament, Cel care a adus restaurarea și înnoirea ce au transformat biserica cu lipsuri a Vechiului Testament în biserica Noului Testament. Scriptura Îl numește Capul bisericii în Efeseni 5:23 și Coloseni 1:18. El este soțul bisericii în Efeseni 5:22-33 și Apocalipsa 19:1-10. Și Isus e Cel care Își delegă autoritatea bisericii în Marea Trimitere din Matei 28:18-20. Isus iubește, aprobă și autorizează biserica.

Relația bisericii vechi-testamentare cu Isus Hristos este în esență exact la fel ca relația bisericii nou-testamentare cu Isus Hristos. Pentru unii creștini, expresia „biserica Vechiului Testament“ sună ciudat. Am putea crede că biserica s-a născut în Ziua Cincizecimii din Fapte 2. Dar, dacă ne gândim că biserica e poporul lui Dumnezeu, cu care El a încheiat un Legământ, poporul lui Dumnezeu pe care l-a răscumpărat prin lucrarea Domnului Isus Hristos, atunci biserica Vechiului Testament reprezintă pur și simplu grupul de credincioși care așteaptă cu nerăbdare ca Dumnezeu să îplinească mântuirea într-o bună zi, când va veni Mesia. Așa că biserica Vechiului Testament s-a încrezut în harul lui Dumnezeu, în sângele vărsat pe cruce al lui Dumnezeu, sângele lui Isus Hristos. Creștinii Vechiului Testament, credincioșii Vechiului Testament, membrii bisericii Vechiului Testament așteaptă cu nerăbdare lucrarea împlinită a Domnului nostru Isus Hristos. Ei s-au încrezut în harul atotputernic, nemeritat, și în îndurarea lui Dumnezeu, care avea să le ierte păcatele și să le restabilească relația cu Dumnezeu. Deci, în esență, relația credinciosului din Vechiul Testament și a bisericii vechi-testamentare cu Dumnezeu este exact la fel ca relația noastră cu Dumnezeu, ca credincioși ai Noului Testament și a bisericii nou-testamentare

Dr. Samuel Ling

Până acum am văzut autorizarea bisericii din perspectiva provenienței sale vechi-testamentare și a lucrării pământești a lui Isus. Acum suntem gata să explorăm unele implicații ale acestor lucruri.

IMPLICAȚIILE

Când înțelegem că Isus a rânduit biserica nou-testamentară ca restabilire și dezvoltare a Israelului Vechiului Testament, o implicație importantă este că există o continuitate fundamentală între Israelul din Vechiul Testament și biserica creștină din Noul Testament. La nivel practic, trebuie să ne așteptăm ca comunitatea poporului lui Dumnezeu din Noul Testament să-și reflecte rădăcinile vechi-testamentare. Sigur că unele lucruri sunt diferite, iar Noul Testament are grijă să le sublinieze. Dar Noul Testament ne învață, de asemenea, că biserica seamănă foarte mult cu Israel.

Există prea multe puncte de continuitate ca să le menționăm pe toate, însă merită să ne facem timp pentru a enumera trei dintre ele. În primul rând, există o semnificativă continuitate de scop între biserica Vechiului Testament și cea a Noului Testament.

Scopul

Teologii rezumă adesea istoria lumii în trei etape: creația, căderea și răscumpărarea. În etapa creației, descrisă în Geneza 1 și 2, Dumnezeu a creat lumea, plantele, animalele și omul. Iar într-o parte deosebită a lumii a făcut Grădina Edenului. În urma mandatului dat de Dumnezeu, era responsabilitatea omului să umple și să supună pământul, pentru a-l face ca Grădina Edenului, un loc potrivit pentru prezența sfântă, manifestă, a lui Dumnezeu.

În etapa căderii, consemnată în Geneza 3, omul s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și a fost alungat din Grădina Edenului. Prin căderea omenirii în păcat, întreaga creație a fost stricată. Pavel a explicat acest lucru în Romani 8:20-22.

Restul istoriei constă în etapa răscumpărării, în care Dumnezeu lucrează pentru a-l readuce pe om la o stare perfectă și, prin el, a readuce creația la starea ei inițială, pură. Etapa finală a perioadei răscumpărării va consta în cerurile noi și pământul nou despre care citim în Isaia 65:17 și 66:22, 2 Petru 3:13 și Apocalipsa 21:1. Această răscumpărare a omenirii și a creației a fost întotdeauna scopul bisericii lui Dumnezeu în ambele testamente.

În lumea de azi, biserica încă depune eforturi pentru acest obiectiv de restabilire a creației. Urmărind prioritățile învățaturii nou-testamentare, facem acest lucru în primul rând prin predicarea evangheliei, știind că fiecare om care vine la Hristos reprezintă un pas spre starea finală de răscumpărare. De asemenea, facem lucrul acesta trăind ca creștini în lume, arătând dragostea lui Hristos semenilor noștri și schimbând cultura din jurul nostru, pentru a reflecta slava, cinstea și caracterul lui Dumnezeu. Și o facem sperând și rugându-ne pentru ziua când Isus va reveni pentru a-și finaliza lucrarea de răscumpărare.

Un al doilea punct de continuitate între biserica Vechiului Testament și cea a Noului Testament din acest veac este că ambele adunări ale poporului lui Dumnezeu includ credincioși și necredincioși.

Credincioșii și necredincioșii

Amintiți-vă că biserica lui Dumnezeu nu a fost niciodată perfectă, nici în Vechiul și nici în Noul Testament. În Vechiul Testament, unii israeliți l-au fost credincioși lui Dumnezeu și au primit binecuvântarea Lui. Dar mulți alții s-au răzvrătit împotriva Lui, prin necredință, și au căzut sub blestemele divine. Vedem asta în tot Vechiul Testament, dar probabil cel mai clar în rezumatele binecuvântărilor și blestemelor legământului lui Dumnezeu, pe care le găsim în Leviticul 26 și Deuteronomul 27-30.

Același lucru este valabil cu privire la adunarea ucenicilor lui Isus, biserica Noului Testament. Există întotdeauna necredincioși amestecați printre credincioși în bisericile noastre. De exemplu, între apostoli, Iuda a fost necredincios. Acest lucru ne

este spus în mod concret în Ioan 6:70-71 și îl vedem în trădarea lui. Natura amestecată a bisericii se vede și în epistolele către bisericile din Apocalipsa 2-3. În aceste capitole, se așteaptă ca adevărații credincioși din biserică să biruiască. Dar ele avertizează că cei care nu vor birui își vor dovedi inima necredincioasă. Și o mare parte din epistola 1 Ioan este dedicată distincției dintre credincioșii adevărați și cei falși din biserică. În afară de acestea, multe alte pasaje avertizează că vor fi învățatori mincinoși în biserică sau îi încurajează pe cei care mărturisesc credința să persevereze până la sfârșit pentru a o dovedi.

În 2 Corinteni 13:5, Pavel recunoaște acest adevăr și-i încurajează pe oameni să reflecte la el. Ascultați ce scrie el:

Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă încercați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați (2 Corinteni 13:5).

Pavel a vrut ca toți să înțeleagă că lucruri precum a fi membru într-o biserică, botezul sau o mărturisire credibilă a credinței nu sunt semne sigure ale credinței mântuitoare în Isus Hristos. Și oameni care nu au venit niciodată cu adevărat la Hristos, cu credință, fac aceste lucruri. Așa că Pavel i-a încurajat pe cei din biserică să se auto examineze pentru a se asigura că au cu adevărat încredere în Hristos pentru mântuire.

Desigur, ca ființe umane, noi nu putem cunoaște starea inimii altui om. Nu putem decât să îi vedem acțiunile și să îi auzim cuvintele. Așa că de multe ori e imposibil să știm care sunt adevărații credincioși. Dar faptul că știm că în adunările noastre pot exista necredincioși ar trebui să ne afecteze totuși modul în care ne vedem pe noi și pe alții în biserică. Trebuie să ne amintim să continuăm să dăm învățătură și să predicăm evanghelia întregii biserici, pentru a-i mântui pe cei care încă nu au venit la credință – chiar dacă poate nu știm cine sunt aceștia. Ar trebui să fim receptivi față de cei care Îl caută pe Dumnezeu, nu să-i descurajăm să vină la biserică, chiar dacă poate nu și-au pus încă încrederea în Hristos. Și ar trebui să fim gata să avem răbdare cu alții, știind că există o mare diversitate în credință și maturitate, chiar și între cei care sunt în biserică de mult timp.

Un al treilea punct de continuitate între biserica Vechiului Testament și cea a Noului Testament este că au avut obligații similare înaintea lui Dumnezeu.

Obligațiile

Poporul lui Dumnezeu din ambele testamente a primit responsabilitatea de a-L iubi pe Dumnezeu, de a-I răspândi împărăția în întreaga lume și de a-I aduce glorie. În ceea ce privește dragostea pentru Dumnezeu, Deuteronomul 6:5-6 a spus bisericii Vechiului Testament să-L iubească pe Dumnezeu și să asculte de legea Lui din inimă.

Tot așa, biserica Noului Testament este chemată să-L iubească pe Dumnezeu și să asculte de legea Lui. După cum a arătat Isus în Matei 22:37, a-L iubi pe Dumnezeu cu toată inima este cea mai mare poruncă a legii. Așa cum ne învață Ioan în 1 Ioan 5:3, dragostea sinceră pentru Dumnezeu duce la ascultarea sinceră de poruncile Lui.

Una din întrebările puse adesea este dacă biserica Noului Testament trebuie să țină legea Vechiului Testament. Răspunsul este, fără echivoc, și da și nu. Nu, în sensul că poruncile specifice care se găsesc în Tora Vechiului Testament sunt abrogate pentru noi. Nu ni se cere să ne circumcidem băieții. Nu ni se cere să mergem la templu de trei ori pe an. Nu ni se cere... lista poate continua. De fapt, aceasta a fost discuția din Conciliul de la Ierusalim, consemnat în Fapte 15. Totuși care este intenția Torei Vechiului Testament? Tora încă se aplică în sensul că ea ne descoperă caracterul și natura lui Dumnezeu, la care trebuie să fim părtași. Și vedem acest lucru în epistolele lui Pavel. Pavel le spune cititorilor: „Nu, voi sunteți liberi. Nu trebuie să faceți toate aceste lucruri. Și, întrucât sunteți liberi, nu veți fura, nu veți minți, nu veți pofti, nu veți comite adulter.“ Așadar, este necesar ca creștinii să țină Tora pentru a fi mântuiți? Sigur că nu. Dar, ca unii care am fost mântuiți fără nicio plată, se așteaptă de la noi să fim părtași ai vieții lui Dumnezeu și să o manifestăm? Da.

Dr. John Oswalt

Observați că poporul lui Dumnezeu, atât cel din Vechiul Testament, cât și cel din Noul Testament, trebuia să răspândească împărăția lui Dumnezeu. Biserica Vechiului Testament știa din Geneza 17:4-5 că Dumnezeu i-a promis lui Avraam că va fi tatăl multor neamuri. Și, așa cum a arătat Pavel în Romani 4:13, biserica Vechiului Testament știa că această promisiune o obliga să răspândească împărăția lui Dumnezeu, prin credință, în întreaga lume. În același fel, biserica Noului Testament duce la îndeplinire acest plan, ducând evanghelia la toate națiunile. Cum a poruncit Isus bisericii Sale în Matei 28:19:

Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile (Matei 28:19).

O a treia obligație comună Israelului din Vechiul Testament și bisericii Noului Testament a fost de a-L slăvi pe Dumnezeu. Pentru biserica Vechiului Testament, vedem acest lucru în Psalmul 86:12, Psalmul 115:18 și chiar în descrieri nou-testamentare ale lumii vechi-testamentare, cum ar fi Fapte 17:24-28. Este sugerat și de faptul că suntem creați după chipul lui Dumnezeu, așa cum aflăm din Geneza 1:27. În lumea vechi-testamentară, chipurile erau statui ale împăraților, care le aminteau oamenilor să-i iubească, să-i asculte și să-i slăvească. Ca chipuri ale lui Dumnezeu, oamenii sunt concepuți pentru a-I aduce slavă.

Tot așa, și biserica Noului Testament trebuie să-L slăvească pe Dumnezeu. Acest lucru este arătat în 1 Corinteni 10:31, 1 Petru 4:11, Apocalipsa 4:11 și în multe alte locuri.

Responsabilitățile pe care le dă Dumnezeu bisericii nu sunt împovărătoare – când suntem în Hristos. Dacă ar trebui să stăm înaintea lui Dumnezeu pe baza meritelor noastre, am fi striviți sub greutatea obligațiilor. Dar, în Hristos, adevărații credincioși din biserică sunt eliberați de condamnare, capabili să lucreze pentru extinderea împărăției Domnului, ținând legea Lui și aducându-i slavă, fără teama de eșec. De fapt, în cele din

urmă succesul este garantat. Chiar dacă întâlnim piedici temporare, istoria se îndreaptă spre victoria de nestăvilit a lui Dumnezeu. Și înaintarea se face prin biserică. Deci, cu cât suntem mai ascultători – cu cât ne îndeplinim mai bine obligațiile – cu atât mai repede Își va aduce Dumnezeu împărăția la împlinirea sa glorioasă.

Privind cum s-a dezvoltat biserica, trecând prin etapele inițiale din Vechiul Testament și devenind trupul pe care Isus l-a aprobat în Noul Testament, este clar că ea e pe deplin autorizată de Dumnezeu. Biserica există pentru că Dumnezeu vrea să existe și pentru că servește scopului Său. Ea nu e o simplă invenție umană. Nu e nici o pervertire a religiei biblice. Este Mireasa și Trupul lui Hristos, iubită de Dumnezeu și consacrată lucrării și slavei Lui.

Cu această înțelegere a autorizării divine a bisericii în minte, suntem gata să trecem la al doilea subiect major: biserica este sfântă.

SFÂNTĂ

În Biblie au fost folosite multe cuvinte pentru a reda ideea de sfințenie. În Noul Testament, biserica este descrisă ca fiind sfântă sau sfințită. Iar cei care fac parte din ea sunt numiți sfinți. Toate aceste trei cuvinte – sfânt, sfințit și sfinți – provin din același grup de cuvinte din limba greacă. „Sfânt“ traduce adjectivul *hagios*. „Sfințit“ este din verbul *hagiazō*, care înseamnă a face sfânt. Și „sfinți“ vine din substantivul *hagios*, adică unul care este sfânt.

În Vechiul Testament, aceleași noțiuni sunt reprezentate de următoarele cuvinte ebraice: adjectivul *qadosh*, însemnând sfânt, verbul *qadash*, având sensul de a face sfânt, și substantivul *qodesh*, adică unul care este sfânt.

Când vorbim despre sfințenie, mulți creștini sunt obișnuiți să gândească că sfințenia este ceea ce Îl distinge pe Dumnezeu de creaturile Sale. Se spune adesea că sfințenia lui Dumnezeu este calitatea Sa de a fi complet diferit de creaturile Sale. Dar acesta nu e singurul mod în care este folosit cuvântul „sfânt“ în Scriptură. Biblia numește și creaturile și obiectele sfinte când au calități speciale ce reflectă sfințenia lui Dumnezeu. Și în acest sens afirmă *Crezul apostolic* că biserica este sfântă.

Vom aborda ideea că biserica este sfântă în două etape. În primul rând, vom explora definiția cuvântului „sfânt“. În al doilea rând, vom folosi această definiție pentru a identifica oamenii care sunt sfinți. Să începem cu definiția biblică a sfințeniei.

DEFINIȚIA

În Scriptură, noțiunea de sfințenie este complexă. Dar este corect să spunem că, atunci când Biblia afirmă că cineva sau ceva e sfânt, ideea de bază este că subiectul e curat din punct de vedere moral, iar într-un sens înrudit „sfânt“ poate descrie oameni și lucruri care sunt puse deoparte pentru slujirea specială a lui Dumnezeu.

Să analizăm ambele aspecte ale acestei definiții, începând cu puritatea morală. Când spunem că cineva sau ceva este curat din punct de vedere moral, înțelegem că este fără păcat și stricăciune. În sensul de puritate morală, sfințenia este înrădăcinată în

caracterul lui Dumnezeu. Scriptura spune în multe locuri că Dumnezeu e Cel Sfânt, de exemplu în 2 Împărați 19:22, Proverbele 9:10, Isaia 30:11-15 și 1 Ioan 2:20.

Nu e vorba doar că Dumnezeu e mai mare decât noi sau că e infinit, iar noi suntem finiți, ci și că din punct de vedere moral e *altfel* decât noi. În El nu există întuneric și nici umbră de schimbare. În El nu există impuls rău sau înclinația de a face ceva greșit. În El nu există nici cea mai mică urmă sau dorință de a face rău.

Dr. J. Ligon Duncan III

Pentru că Dumnezeu este cu totul sfânt, orice lucru păcătos care intră în prezența Lui este supus judecății și mâniei Lui. Vedem acest fapt în locuri precum 1 Samuel 6:20, 2 Împărați 24:3 și Evrei 12:14. Deși Dumnezeu Își poate reține judecata pentru un timp, prezența Lui sfântă îi va distruge în cele din urmă pe cei al căror păcat nu este acoperit. Ca rezultat, oricine sau orice intră în prezența Lui trebuie în primul rând să fie făcut sfânt. De exemplu, ascultați cuvintele lui Isaia din Isaia 6:3-7:

[Serafimii] strigau unul la altul și ziceau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor!“ ... „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!“ Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Mi-a atins gura cu el și a zis: „Nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!“ (Isaia 6:3-7).

În acest pasaj, Isaia se teme că va fi distrus în prezența specială a Domnului Sfânt din cauza vinovăției sau păcatului său. De aceea, un serafim, unul din îngerii care-L slujesc pe Dumnezeu, a curățat păcatul lui Isaia cu un cărbune aprins luat de pe sfântul altar al lui Dumnezeu. Prin această curățare, Isaia a fost purificat de păcat – a fost făcut sfânt. Și, datorită proaspetei sale sfințenii, a putut să stea în prezența Domnului fără a cădea sub judecată.

După cum vedem în Isaia 6, sfințenia lui Dumnezeu este unul din atributele Sale transmisibile – atribut care-L caracterizează perfect și complet, dar care îi poate caracteriza și creaturile în mod finit. Natura transmisibilă a sfințeniei stă la baza multor porunci biblice ca credincioșii să fie sfinți, cum ar fi Efeseni 1:4, Evrei 12:14 și 1 Petru 1:15-16. Trebuie să ne străduim să fim la fel de curați din punct de vedere moral ca Dumnezeu. Sigur că nu putem reuși prin propriile noastre puteri. Dar Hristos are puritate morală perfectă. Iar când suntem în El, neprihănirea Lui este socotită în contul nostru și suntem considerați absolut puri, complet liberi de păcat și stricăciune.

Al doilea aspect al definiției cuvântului „sfânt” este că descrie persoane și lucruri puse deoparte pentru a fi folosite în slujirea specială a lui Dumnezeu. În acest sens, lucrurile pot fi sfinte, chiar dacă nu sunt pure din punct de vedere moral. Ca un singur exemplu, ascultați ce a scris Pavel în 1 Corinteni 7:14:

Căci bărbatul necredincios este sfințit prin nevasta credincioasă și nevasta necredincioasă este sfințită prin soțul ei (1 Corinteni 7:14).

Aici, Pavel a spus că, atunci când un credincios este căsătorit cu un necredincios, necredinciosul este făcut sfânt sau, cum spun alte traduceri, necredinciosul este „sfințit.“ Ideea este că necredinciosul este identificat cu Dumnezeu și făcut folositor pentru slujirea Sa – chiar dacă nu a fost curățat moral de Dumnezeu în Hristos.

Unor creștini li se pare ciudat să creadă că Dumnezeu pune deoparte oameni imperfecti și necurați pentru slujba Sa. Dar, dacă ne gândim mai bine, Biblia oferă multe exemple de necredincioși pe care Dumnezeu i-a pus deoparte pentru a-I îndeplini voia. Probabil că cel mai grăitor exemplu în acest sens e faptul că apostolul Iuda L-a trădat pe Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos. Așa cum a spus chiar Isus, Iuda a fost ales tocmai pentru acest scop. Și trădarea lui a dus la cea mai pură și sfântă jertfă adusă vreodată lui Dumnezeu – moartea scumpă a Fiului Său. Și, dacă Dumnezeu poate să-i folosească chiar și pe necredincioșii răi în slujba Sa, cu cât mai mult poate fi slăvit de slujba specială a celor sfinți, care-L iubesc?

Bun, după cum am văzut, noțiunea de sfințenie are multe dimensiuni în Biblie. Trebuie deci să fim atenți să înțelegem ce vor să spună Scripturile când folosesc cuvinte precum „sfânt“, „sfințit“ sau chiar „sfinți“ în descrierea bisericii. Uneori, Biblia atrage atenția asupra faptului că adevărații credincioși din biserică sunt puri din punct de vedere moral datorită sfințeniei lui Hristos ce le-a fost dată. Alteori, se referă la oameni puși deoparte față de lume pentru slujba specială a lui Dumnezeu, chiar dacă nu sunt credincioși adevărați. Și, în unele cazuri, se referă la ideea că adevărații credincioși au fost puși deoparte pentru slujba specială a lui Dumnezeu.

Indiferent de situație, un lucru pe care îl știm este că orice și oricine e sfânt este special pentru Dumnezeu. Noi venerăm numele lui Dumnezeu, refuzând să-L luăm în deșert, pentru că este sfânt. Ascultăm de Biblie deoarece este Cuvântul sfânt al Dumnezeului nostru sfânt. Respectăm și depunem eforturi pentru puritatea morală în fiecare aspect al vieții, știind că Domnul ne cheamă la o viață sfântă. Și participăm și ne supunem sfintei Lui biserici. Oriunde găsim sfințenie, recunoaștem mâna lui Dumnezeu și avem mare grijă să o tratăm cu respect evlavios.

Cu această definiție a cuvântului „sfânt“ în minte, haideți să explorăm identitatea oamenilor sfinți.

OAMENII

În cel mai general sens, Biblia spune că oamenii sunt „sfinți“ când sunt puși deoparte de restul lumii pentru a fi utili în slujba specială a lui Dumnezeu. De pildă, întregul popor Israel din Vechiul Testament era numit în mod regulat „sfânt“ pentru că Dumnezeu avea legământ cu el. Vedem acest lucru în locuri precum Exodul 19:5-6, Deuteronomul 7:6-9 și 28:9 și Ezechiel 37:26-28.

Această temă a continuat și în biserica Noului Testament. De exemplu, Luca 1:72 spune că Isus a venit să împlinească legământul sfânt al lui Dumnezeu. Și, întrucât biserica este înțeleasă a fi Israelul înnoit și restabilit al noului legământ, este numită

sfântă. Vedem asta în Coloseni 3:12, Evrei 10:29 și în multe alte locuri. Spre exemplu, ascultați din nou cuvintele lui Petru către biserica Noului Testament din 1 Petru 2:9:

Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui (1 Petru 2:9).

Aici, Petru a citat din câteva pasaje ale Vechiului Testament ce vorbeau despre sfințenia lui Israel, dar le-a aplicat bisericii. Voia să spună că și biserica din Vechiul Testament și cea din Noul Testament formau unul și același grup sfânt.

Așa cum am văzut însă, nu toți cei din Israel sau din biserica nou-testamentară erau credincioși adevărați. Cu toate acestea, toți erau considerați sfinți pentru că făceau parte din comunitatea de legământ a lui Dumnezeu, adică poporul care era în legământ cu Dumnezeu.

Sfințenia credincioșilor din comunitatea legământului depășea sfințenia necredincioșilor. Necredincioșii erau sfinți doar pentru că erau puși deoparte pentru Dumnezeu. Dar credincioșii erau sfinți nu doar pentru că erau puși deoparte, ci și pentru că în Hristos erau puri din punct de vedere moral și ascultători de Dumnezeu. Desigur, scopul a fost întotdeauna ca întreaga comunitate a legământului să creadă – ca toți să-I fie credincioși lui Dumnezeu și să ducă o viață pură moralicește.

O modalitate utilă de a ne gândi la poporul sfânt poate fi găsită în deosebirea tradițională dintre biserica vizibilă și biserica invizibilă. Să vedem fiecare din aceste categorii, începând cu biserica vizibilă.

Biserica vizibilă

Biserica vizibilă se referă la biserica pe care o putem vedea, evident vizibilă în acest sens. Deci biserica vizibilă este formată din cei din întreaga lume care susțin a fi biserica. Toate confesiunile care susțin că-L urmează pe Isus Hristos, scopul lui Dumnezeu și Cuvântul Său în lumea de azi. Aici sunt incluse multe confesiuni, precum și cei care nu se identifică cu nicio confesiune specifică, dar consideră că-L urmează pe Hristos.

Dr. Mark Strauss

În orice moment dat, biserica vizibilă îi include pe toți cei care fac parte în mod regulat din strângerea laolaltă a bisericii, indiferent de starea inimii lor. Există mai multe moduri prin care oamenii pot fi socotiți ca parte a bisericii vizibile. Ei pot fi confirmați în legământul lui Dumnezeu, cum ar fi botezul nou-testamentar sau circumcizia din Vechiul Testament. Sau pot avea ori mărturisi credința în Hristos. În bisericile în care calitatea de membru nu e oficială sau care nu practică ritualuri de confirmare a legământului, cum ar fi botezul, ei ar putea fi socotiți ca membri ai legământului doar pentru că se supun cu regularitate învățaturii bisericii. Sau, așa cum a afirmat Pavel în 1 Corinteni 7:14, un părinte sau soțul/soția lor crede.

De exemplu, în Vechiul Testament întregul popor Israel făcea parte din biserică, chiar dacă nu toți aveau credința mântuitoare. În cel mai rău caz, erau doar prezenți în cadrul națiunii. Mai mult, așa cum a spus Dumnezeu în Geneza 17, toți fuseseră confirmați în legământul lui Dumnezeu prin circumcizia celor de sex masculin.

În Noul Testament vedem ceva similar. Toți cei care veneau la strângerea laolaltă a bisericii erau socotiți parte a bisericii. Aici erau incluși toți care mărturiseau credința, toți care erau botezați, copiii și soții/soțiile credincioșilor și adesea robii și sclavii lor. De pildă, când Pavel a scris epistole diverselor biserici, a vrut să fie citite tuturor celor asociați direct cu acele biserici. Din îndemnul lui către creștini, de a se cerceta ca să vadă dacă au într-adevăr credință, putem vedea că Pavel se aștepta să existe necredincioși în biserică. Vedem acest lucru în pasaje precum 2 Corinteni 13:5. Și Isus a avut aceeași așteptare în pilda cu grâul și neghina din Matei 13:24-30, în care a spus să nu îi dea afară pe necredincioșii din biserică. Vedem același lucru în scrisorile către bisericile din Apocalipsa 2 și 3, unde Isus le încurajează mereu să biruiască și să rabde până la sfârșit. Și găsim același accent în avertismentele contra încălcării noului legământ, în pasaje ca Evrei 6:4-8 și 10:29.

Ca un singur exemplu, ascultați următoarele cuvinte din Evrei 10:29:

Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului, cu care a fost sfințit, și va batjocori pe Duhul harului? (Evrei 10:29).

În acest verset, autorul cărții Evrei a arătat că e posibil ca cineva să-L respingă pe Hristos după ce a fost sfințit în legământul cu Dumnezeu. După cum arată restul capitolului, pedeapsa în acest caz este suferința veșnică în iad.

Este important să ne amintim că în biserică vizibilă va exista întotdeauna „grâu și neghină,” cum a spus Isus. Va exista poporul adevărat al lui Dumnezeu și vor exista cei ce par a fi. Așa cum au fost ucenici credincioși lui Isus, dar a fost și Iuda în mijlocul lor. Și Pavel l-a avut pe Dima printre cei ce i-au fost ucenici. Deci oameni ca aceștia vor exista întotdeauna într-o biserică locală.

— Dr. Donald Whitney

Caracterul mixt al bisericii vizibile implică faptul că trebuie să ne păzim întotdeauna de necredința și greșelile din biserică. În același timp, sfințenia bisericii rămâne chiar și când cei necredincioși sunt implicați în lucrările acesteia. Deci onorăm sacramentele, riturile sfinte ale lui Dumnezeu. Și respectăm Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu chiar și când e predicat slab sau ipocrit, cum a arătat Pavel în Filipeni 1:14-18. Sfințenia bisericii este atât un avertisment împotriva punerii bisericii în locul lui Dumnezeu, cât și o asigurare că Dumnezeu o folosește eficace, în ciuda păcatului și necredinței omului.

Cu această înțelegere a bisericii vizibile în minte, haideți să discutăm despre biserică invizibilă.

Biserica invizibilă

În timp ce biserica vizibilă îi include pe toți cei ce fac parte din comunitatea legământului, biserica invizibilă este alcătuită numai din cei care au fost uniți cu Hristos în mântuire. Din acest motiv este numită uneori „adevărata biserică.“ Am putea spune că biserica invizibilă este un grup mai mic cuprins în biserica vizibilă. În general, pe majoritatea celor din biserica vizibilă îi tratăm ca fiind mântuiți cu adevărat, presupunând că sunt sinceri. Dar realitatea este că numai Dumnezeu poate vedea inima, după cum arată Scripturile în versete ca Psalmul 44:21 și Fapte 15:8. Prin urmare, în această etapă a istoriei, numai Dumnezeu poate identifica cu deplină certitudine biserica invizibilă. Deși ne vom concentra în principal pe biserica invizibilă, așa cum există ea pe pământ la un moment dat, este important să înțelegem că ea îi include pe toți credincioșii care au trăit vreodată, atât înainte de lucrarea pământească a lui Hristos, cât și după.

De obicei, Scriptura este adresată bisericii vizibile, nu celei invizibile, dar în general ea presupune că cei ce ascultă sunt mântuiți. Există unele excepții demne de remarcat în această privință, cum ar fi în 1 Corinteni 5 și 1 Timotei 1:19-20. Și unele scrisori către bisericile din Apocalipsa 2-3 nu sunt foarte optimiste în ceea ce-i privește pe cei cărora le sunt adresate. Dar, în general, autorii Scripturii se așteptau ca cititorii lor să creadă și să aibă încredere în Dumnezeu și să-L asculte cu fidelitate. Scopul era ca toți să fie dovediți credincioși – ca întreaga biserică vizibilă să facă parte din cea invizibilă.

Când Se va întoarce, Isus Își va curăța complet biserica. El îi elimina pe toți necredincioșii din ea, astfel încât biserica invizibilă va fi identică cu biserica vizibilă. Vedem acest lucru în pasaje ca Matei 7:21-23 și 13:24-30, 1 Corinteni 3:12-15 și 1 Petru 4:17-19. Dar până atunci, identitatea celor din biserica invizibilă va fi cunoscută cu certitudine doar de Dumnezeu.

Faptul că în prezent există o biserică invizibilă în cadrul bisericii vizibile are implicații serioase pentru toți cei care se declară creștini. Una din cele mai importante implicații este că biserica trebuie să audă evanghelia în mod regulat. Știm că sunt necredincioși în biserica vizibilă. Asta înseamnă că a fi membru într-o biserică nu este suficient pentru a ne garanta mântuirea. Din acest motiv, trebuie să continuăm să dăm învățătură și să predicăm evanghelia mântuirii nu numai altora, ci și nouă înșine. Trebuie să ne asigurăm că necredincioșii din adunările noastre sunt invitați să vină la Hristos și să facă parte din biserica invizibilă.

Când afirmă că biserica este sfântă, *Crezul apostolic* înțelege că biserica este în legământ cu Dumnezeu, că este pusă deoparte ca popor special al lui Dumnezeu, dedicat lucrării Sale. De asemenea, înțelege că scopul suprem al bisericii este puritatea morală și chiar că experiența actuală a credincioșilor din biserică îi ascunde în puritatea morală a lui Hristos. Mai mult, când ne supunem poruncilor Domnului, suntem curățați permanent de păcatul pe care-l comitem, ceea ce ne aduce mai aproape de obiectivul sfințeniei perfecte pe care l-a stabilit Dumnezeu pentru noi.

După ce am vorbit despre autorizarea divină a bisericii, care-i conferă importanța și autoritatea, și despre faptul că biserica e sfântă pentru Dumnezeu, suntem gata să vorbim despre al treilea subiect: faptul că biserica este catolică sau universală.

CATOLICĂ

Discuția despre termenul „catolică“ va fi împărțită în trei. În primul rând, vom da o definiție a acestui cuvânt. În al doilea rând, vom examina catolicitatea bisericii vizibile. În al treilea rând, vom vorbi despre catolicitatea bisericii invizibile. Să începem cu o definiție a cuvântului „catolică.“

DEFINIȚIE

Așa cum am menționat într-o lecție anterioară, cuvântul „catolic“ înseamnă „universal“ sau că include toți creștinii din toate adunările. Este traducerea cuvântului latin *catholicus*, care vine la rândul său din prepoziția grecească *kata* și adjectivul *holos*, adică „întreg“ sau „complet.“ Nu este o referire la biserica romano-catolică, ci e o descriere a unității existente între toate bisericile care-L urmează cu credincioșie pe Hristos.

Vă amintiți din lecțiile anterioare că forma actuală a *Crezului apostolic* s-a dezvoltat din primele crezuri pentru botez. Când erau scrise aceste crezuri timpurii, diferitele biserici creștine din lume nu intraseră încă sub o singură guvernare bisericească generală. Deci, când vorbește despre catolicitatea bisericii, *Crezul apostolic* nu are în vedere o organizație a tuturor adunărilor creștine, ci unitatea Duhului Sfânt care există între toate bisericile creștine legitime, în ciuda diferențelor organizatorice. În acea etapă a istoriei, cuvântul „catolic“ era cuprinzător. Era menit să extindă denumirea de „biserică“ la orice adunare creștină.

Această idee era în concordanță cu învățătura lui Pavel din 1 Corinteni 1:2, unde el își începe scrisoarea astfel:

Către biserica lui Dumnezeu care este în Corint, către cei ce au fost sfințiți în Hristos Isus, chemați să fie sfinți, și către toți cei ce cheamă în vreun loc Numele lui Isus Hristos, Domnul lor și al nostru... (1 Corinteni 1:2).

Aici, Pavel a indicat că diversele adunări creștine din Corint, pe care le-a numit colectiv „biserica ... [di]n Corint“, făceau parte dintr-o biserică mai mare, care îi cuprindea pe toți cei care chemau numele lui Hristos, indiferent unde locuiau.

La mijlocul secolului al III-lea, Ciprian din Cartagina a început să accentueze rolul episcopilor sau preoților în definirea bisericii. În *Epistola 68*, a spus așa:

Poporul unit cu un preot formează Biserica ... Biserica, una singură și catolică, nu este divizată sau împărțită, ci este în adevăr legată și ținută laolaltă prin cimentul preoților care sunt uniți unul cu altul.

Pentru Ciprian, unitatea bisericii era înrădăcinată în unitatea clerului și a lucrării acestuia. Pe măsură ce acest punct de vedere a început să se extindă, creștinii au început să afirme unitatea bisericii în unitatea conducerii ei. Biserica era o organizație unică, prezentă peste tot în lume, pentru că episcopii și preoții ei erau prezenți peste tot.

Însă chiar și atunci cuvântul „catolic“ era menit să fie cuprinzător, să cuprindă toate persoanele și adunările chemate cu numele lui Hristos și fidele doctrinelor tradiționale ale bisericii.

Totuși, mai târziu biserica a fost fragmentată prin diviziuni. De exemplu, în 1054 d.H., biserica romano-catolică a excomunicat bisericile ortodoxe de răsărit, iar acestea au excomunicat biserica romano-catolică.

Începând de atunci, aceste biserici au început să folosească cuvântul „catolic“ într-un sens nou, exclusiv. Insistând că bisericile lor sunt catolice sau universale, fiecare dorea să se identifice ca singura biserică autorizată și să condamne bisericile rivale.

Mai târziu, în urma Reformei din secolul al XVI-lea, cele mai multe biserici protestante au avut o abordare diferită. În esență, s-au întors la înțelesul inițial al crezului, apelând la sensul cuprinzător mai vechi al cuvântului „catolic.“ În conformitate cu Scriptura și *Crezul apostolic*, bisericile protestante au susținut cu tărie unitatea Duhului pe care o împărtășesc toate bisericile creștine sub conducerea lui Hristos. Și au recunoscut că această unitate putea fi menținută chiar și fără solidaritatea în domeniul conducerii bisericii și fără a pierde contribuția pozitivă a fiecărei denominații.

Recunoașterea catolicității bisericii de azi înseamnă afirmarea validității fiecărei biserici care susține doctrinele afirmate în *Crezul apostolic*. Toți creștinii din toate bisericile credincioase sunt sub conducerea de legământ a lui Hristos și toți credincioșii adevărați sunt binecuvântați cu darurile Duhului Sfânt. De aceea, trebuie să fim dornici să beneficiem de darurile fiecărui creștin adevărat din fiecare biserică credincioasă și să fim dispuși să slujim alături de ei cât mai mult posibil.

Cu această definiție a cuvântului „catolic“ în minte, să luăm în considerare câteva modalități în care biserica vizibilă poate fi numită „catolică.“

BISERICA CATOLICĂ VIZIBILĂ

Când combinăm înțelegerea pe care o avem despre catolicitate cu cea despre biserica vizibilă, putem defini biserica catolică vizibilă drept o părtășie globală a tuturor oamenilor în legământ cu Dumnezeu, sub conducerea lui Hristos. Evident, această părtășie este în ce privește Duhul, nu guvernarea bisericească. Nu există nicio confesiune a cărei guvernare să se extindă peste toate adunările creștine, ci unitatea bisericii vizibile este bazată pe faptul că fiecare biserică este în legământ cu același Dumnezeu și sub conducerea de legământ a aceluiași Hristos.

Din punct de vedere istoric, biserica vizibilă și-a trasat catolicitatea în diverse moduri. În unele tradiții, aceasta s-a făcut prin conducerea bisericii. Biserica se extinde pe măsură ce se înmulțește, fiecare nou lucrător fiind ordonat prin punerea mâinilor de către cei care sunt deja lucrători.

Dar în general protestanții au accentuat că unitatea întregii biserici se bazează pe credința în Hristos și lucrarea Duhului, nu prin succesiunea lucrătorilor și preoților ordinați. Din acest motiv, noi adunări pot apărea oriunde există unitatea Duhului, oriunde se adună cei care sunt în legământ cu Dumnezeu în numele lui Hristos. Protestanții insistă asupra faptului că biserica vizibilă este catolică deoarece ea există peste tot unde credincioșii sunt în legământ cu Dumnezeu, sub conducerea lui Hristos, în unitatea Duhului.

Una din cele mai frecvente probleme întâmpinate de creștini astăzi este să știe ce biserică ar trebui să accepte ca parte a bisericii catolice sau universale a lui Hristos. În cele mai multe părți ale lumii există atât de multe tipuri de biserici ce se pretind creștine încât creștini bine intenționați ajung adesea într-una din două extreme. Fie își deschid prea larg brațele și acceptă orice biserică ce se pretinde creștină, fie le exclud pe toate în afară de adunarea sau denomiția lor definită îngust.

O soluție utilă pentru această dificultate se găsește în trei semne tradiționale ale bisericii. Aceste semne au fost formulate de John Knox în Scoția, în secolul al XVII-lea, dar reprezenta modul de gândire al multor biserici protestante din timpul lui. În esență, semnele le permit creștinilor să deosebească adunările autentice ale bisericii catolice vizibile de adunările impoștoare.

Semnele bisericii erau absolut necesare pentru a ști care e biserică, deoarece, în realitate, orice se putea numi biserică. În momente de mare criză teologică, cum a fost Reforma din secolul al XVI-lea, întrebarea este: „Unde se găsește adevărata biserică?” Și astfel reformatorii, de exemplu, au definit cu mare atenție semnele bisericii, spunând: „Ei bine, nu este pancarta din față. Nu e arhitectura clădirii. În primul rând, este biserică dacă acolo este predicat Cuvântul lui Dumnezeu.“ Oriunde Cuvântul lui Dumnezeu este predicat corect, este o biserică. Oriunde sacramentele sunt administrate corect, este o biserică. Semne de mai târziu includ, în special, disciplina bisericii – înțelegerea că fără semnul disciplinei puritatea bisericii se pierde, și astfel biserica își pierde în cele din urmă integritatea și identitatea.

Dr. R. Albert Mohler

Să aruncăm o privire la fiecare din aceste trei semne tradiționale ale bisericii catolice vizibile, începând cu predicarea Cuvântului lui Dumnezeu.

Nicio biserică sau denomițiaune nu poate pretinde exclusivitate în posesia, interpretarea, aplicarea sau proclamarea Cuvântului lui Dumnezeu. Unele biserici și denomiții pretind că au dreptul exclusiv de a interpreta și a da învățătură din Scriptură. Unele susțin că au o iluminare specială, care face ca înțelegerea lor biblică să fie mai adevărată decât a tuturor celorlalte. Dar nicio biserică nu manifestă perfect vreunul din semnele menționate, inclusiv predicarea Cuvântului. Dumnezeu a dat Biblia întregii biserici vizibile. Și a dat întregii biserici vizibile Duhul Său Sfânt pentru a ne ajuta să înțelegem Biblia. Vedem aceste lucruri în pasaje ca 1 Timotei 3:15 și Evrei 4:11-13 și 6:4-6. În plus, Scriptura îndeamnă întreaga biserică vizibilă să citească, să înțeleagă și să dea învățătură din Cuvântul lui Dumnezeu, după cum vedem în Matei 28:20, 1 Timotei 4:17 și 2 Timotei 2:15 și 3:14-17.

Al doilea semn al bisericii este administrarea corectă a sacramentelor: botezul și Cina Domnului. Aceste sacramente aparțin întregii biserici vizibile, nu doar unei denomițiuni sau alta. Este privilegiul și responsabilitatea fiecărei adunări din cadrul bisericii vizibile să administreze sacramentele potrivit Scripturilor. Vedem acest lucru în Marea Trimitere, unde li se poruncește să boteze – Matei 28:19 – și în învățătura lui

Pavel cu privire la botez din 1 Corinteni 1:13-17. Îl vedem și când Isus instituie Cina Domnului în Luca 22:15-20, unde a zis că cina e pentru întreaga Sa împărăție, pentru toți cei care sunt incluși în conducerea Sa de legământ. Pasaje ca acestea sunt motivul pentru care majoritatea bisericilor protestante recunosc și afirmă sacramentele altor biserici și confesiuni.

Al treilea semn tradițional al bisericii catolice vizibile este disciplina bisericească oficială, cum ar fi excomunicarea.

Niciun creștin nu se bucură să exercite disciplina bisericească oficială, mai ales excomunicarea. Iar asta a făcut adesea ca bisericile să evite utilizarea disciplinei oficiale. Desigur, și îngăduința are un mandat biblic, pe care îl găsim în pilda cu grâul și neghina din Matei 13:24-30.

Cu toate acestea, disciplina are locul ei. Sunt cazuri când cineva păcătuiește atât de grav încât trebuie să fie supus disciplinării – mai ales când pune în pericol biserica și reputația ei. În acest caz, disciplinarea are rolul de a proteja biserica și de a-l determina pe cel în cauză să se pocăiască. Motive biblice pentru disciplinarea oficială pot fi găsite în pasaje precum Matei 16:19 și 18:18, Ioan 20:23 și Tit 3:10. O vedem practică în pasaje ca 1 Corinteni 5:1-13. Întrucât întreaga biserică vizibilă îi aparține lui Hristos și-L reprezintă pe pământ, este important ca fiecare parte a acesteia să protejeze poporul lui Hristos și să-I apere onoarea prin exercitarea corectă a disciplinei bisericești.

Semnele bisericii sunt importante și astăzi. Ele ne ajută să asigurăm că adunarea noastră rămâne în limitele bisericii catolice vizibile, în legământ cu Dumnezeu, sub conducerea lui Hristos. Ne ajută și să identificăm impostorii și vrăjmașii bisericii, așa încât să-i putem avertiza pe creștini să stea departe de astfel de grupuri și să putem spune lumii că acestea nu-L reprezintă pe Domnul nostru și evanghelia Lui. Totodată, ne pot încuraja să trecem dincolo de limitele confesionale când ne angajăm în lucrare. Când recunoaștem că trupul lui Hristos nu se limitează la biserica sau denomi-națiunea noastră, ci se extinde universal în lume, oriunde e proclamată evanghelia lui Hristos, putem fi încurajați să-i acceptăm pe toți cei care fac parte din biserica vizibilă.

Acum, că am văzut caracterul universal al bisericii vizibile, să vedem în ce fel este și biserica invizibilă catolică sau universală.

BISERICA CATOLICĂ INVIZIBILĂ

Când unim modul în care înțelegem catolicitatea cu cel în care înțelegem biserica invizibilă, putem defini biserica catolică invizibilă drept toți oamenii din toate vremurile care au fost uniți cu Hristos pentru mântuire. Așa cum am spus, biserica invizibilă este inclusă în biserica vizibilă, așa că este adevărat și că toți cei din biserica invizibilă sunt în legământ cu Dumnezeu, sub conducerea lui Hristos. Dar, pentru a distinge biserica invizibilă, definiția noastră se concentrează doar pe modul în care diferă de biserica vizibilă.

Deși există multe moduri de a vedea catolicitatea bisericii invizibile, ne vom concentra doar pe două. În primul rând, biserica invizibilă este universală deoarece există un singur Mântuitor. În al doilea rând, biserica invizibilă este universală deoarece există o singură religie adevărată care ne poate conduce la acest Mântuitor. Să analizăm prima idee, și anume că există un singur Mântuitor.

Un singur Mântuitor

Scriptura ne învață clar că Isus Hristos este singurul Mântuitor al omenirii. El este singurul care a avut vreodată puterea de a ne mântui și singurul care o va avea vreodată. Așa cum a subliniat Petru în Fapte 4:12:

În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți (Fapte 4:12).

Isus Hristos a fost întotdeauna singurul Mântuitor al omenirii. Chiar El a proclamat acest adevăr în Ioan 14:6, când a rostit următoarele cuvinte:

Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. (Ioan 14:6).

De ce este Isus singurul care ne poate mântui? Ei bine, Mântuitorul trebuie să fie atât om perfect, cât și Dumnezeu perfect. Isus a trebuit să fie un om perfect pentru a sta în locul nostru, pentru a fi jertfa noastră, pentru a fi înlocuitorul nostru. El este singurul care a putut îndeplini acest rol. Și, desigur, acest lucru a fost pregătit în cursul istoriei răscumpărării, de când Dumnezeu L-a desemnat pe Leul lui David să fie marele Mesia al lui Dumnezeu, Unsul. Isus este marele Împărat care vine după David și tot Vechiul Testament ne pregătește pentru venirea Lui. Deci Isus este singurul care îndeplinește criteriile pentru mântuirea completă din păcat a poporului Său

— Dr. John Frame

Isus este Mântuitorul prezbiterienilor, bapțiștilor, anglicanilor, metodiștilor, luteranilor, romano-catolicilor, ortodocșilor și al tuturor celorlalte confesiuni ale bisericii vizibile.

Există o singură biserică invizibilă, întrucât toți cei mântuiți sunt uniți cu același Hristos, același Mântuitor. El este sursa unității noastre. Și, pentru că El e neîmpărțit, și noi suntem la fel.

A doua idee privitoare la faptul că biserica invizibilă este catolică sau universală este aceea că există o singură religie adevărată care ne poate conduce la Hristos.

O singură religie

E important să realizăm că creștinismul nu este în primul rând un sistem de mântuire, ci o relație de legământ cu Dumnezeu. Adică, spre deosebire de alte religii, creștinismul nu este în esență o metodă de obținere a mântuirii, ci o relație între Dumnezeu și poporul Său. Da, credința este esențială, ca mijloc prin care suntem aduși într-o relație corectă cu Dumnezeu. Dar *mare* întrebare este: Care e identitatea ta când stai înaintea lui Dumnezeu? Ești un cetățean credincios în împărăția lui Dumnezeu? Când Dumnezeu Se uită la tine, vede pe cineva ascuns în sângele legământului lui Hristos? Sau

ești un cetățean al împărăției dușmanilor Lui? Ești unul care stă înaintea lui Dumnezeu pe baza meritelor *proprii* și astfel trebuie să plătească pentru propriul păcat?

Din nefericire, cei din religiile false sunt membri ai împărăției inamice. Ei nu fac parte din poporul de legământ al lui Dumnezeu și, prin urmare, nu Îi aparțin lui Hristos. Numai creștinismul ne poate oferi acces la Mântuitor. Acesta este motivul pentru care creștinismul biblic neagă că oamenii pot fi mântuiți prin alte religii, chiar dacă ei sau religiile respective par să aibă intenții bune.

După cum știm, există multe religii necreștine, numite uneori „marile religii ale lumii“ datorită dimensiunii și influenței lor. Se pune adesea întrebarea dacă o persoană care nu este creștină, dar este cu credincioșie implicată într-una din aceste mari religii ale lumii, este adeptă devotată a doctrinelor și practicilor acelei religii și este sinceră în practica ei, va merge în cer chiar dacă nu-L recunoaște pe Hristos – poate că nu a auzit niciodată despre El. Ei bine, Biblia este clară în această privință. În Ioan 14:6, Isus a fost explicit în această privință, afirmând despre Sine: „Eu sunt calea; Eu sunt adevărul; Eu sunt viața“. Iar dacă asta nu era destul de clar, a continuat: „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.“

Dr. Donald Whitney

Datorită harului general al lui Dumnezeu, observăm tot felul de fapte bune în viața oamenilor, indiferent de religia lor. Dar vedem și mult rău în viața lor, iar dacă recunoaștem sfințenia lui Dumnezeu și starea căzută a ființelor umane, înțelegem că a veni înaintea lui Dumnezeu și a avea o relație cu El necesită mult mai mult decât un comportament etic. Nu putem face nimic plăcut lui Dumnezeu în starea noastră păcătoasă. Așa că avem nevoie de un Răscumpărător sau Mântuitor, nu doar de o practică religioasă. Și Isus este singurul care asigură calea de a restabili o relație cu Dumnezeu.

Dr. K. Erik Thoennes

Așa cum am spus, membrii vii ai bisericii invizibile sunt incluși de regulă în biserica vizibilă. Din acest motiv, numeroși teologi au punctat faptul că mântuirea nu este posibilă, de regulă, pentru cei din afara bisericii *vizibile*. Adică, dacă cineva nu face parte din biserica vizibilă, nu are prilejul obișnuit de a fi mântuit.

Ciprian, unul din părinții bisericii primare, care a trăit între 200 și 258 d.H., a scris astfel în tratatul *Despre unitatea bisericii*:

Oricine e despărțit de Biserică și se lipește de o adulteră, e despărțit de promisiunile Bisericii; iar cine părăsește Biserica lui Hristos nu poate obține răsplățile lui Hristos. E un străin, e profan, e un dușman. Cine nu are Biserica de mamă nu-L poate avea pe Dumnezeu de Tată.

Aici Ciprian argumenta împotriva celor care părăsiseră biserica vizibilă. Voia să spună că nu poți intra în biserica invizibilă pentru a primi răsplățile lui Hristos dacă nu faci parte și din biserica vizibilă. Acest argument este în acord cu afirmația noastră conform căreia biserica vizibilă este în legământ cu Dumnezeu.

Esența este că mântuirea în sine este o binecuvântare a legământului lui Dumnezeu. Vedem acest lucru în Ieremia 31:31-34, Luca 1:69-75, Romani 11:27, Evrei 7: 22-25 și în multe alte locuri. Ca un singur exemplu, ascultați cuvintele lui Isus din Luca 22:20, când a instituit Cina Domnului:

Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi (Luca 22:20).

În noaptea arestării Sale, Isus a zis că sângele pe care îl va varsa pentru ispășirea păcatelor noastre e un legământ. Cu alte cuvinte, mântuirea în sângele lui Hristos vine numai prin legământul Său.

Deoarece legământul lui Dumnezeu e făcut cu biserica vizibilă, mântuirea vine de obicei *prin* biserica vizibilă. Acest lucru se întâmplă atunci când oamenii din cadrul bisericii vizibile vin la credință, sau când biserica vizibilă câștigă convertiți prin evanghelizare. Desigur, uneori oamenii sunt mântuiți fără a avea vreă interacțiune cu biserica. Dar când se întâmplă asta, este important să ne dăm seama că se întâmplă ceva neobișnuit – ceva *extraordinar*.

Deoarece biserica invizibilă este universală, numai cei care sunt credincioși legământului lui Dumnezeu pot fi mântuiți. Nu există nicio speranță ca oameni din alte religii să ajungă în cer prin faptul că sunt buni după standardele acestora. Noi trebuie să evanghelizăm. Trebuie să le spunem oamenilor despre singurul Mântuitor. Trebuie să îi aducem în singura comunitate a legământului, împărăția pământească a lui Dumnezeu, și să îi învățăm să-L iubească și să-L asculte pe Domnul și Împăratul acesteia. Catolicitatea bisericii invizibile este o mare încurajare pentru toți cei care suntem mântuiți – este solidaritatea noastră în Hristos. Dar este și un avertisment teribil pentru toți cei care încă nu au venit la Hristos.

Până acum am vorbit despre autorizarea divină a bisericii și am văzut că biserica este atât sfântă, cât și catolică sau universală. În acest moment, suntem pregătiți să trecem la ultimul subiect major: faptul că biserica este o comuniune a sfinților.

COMUNIUNEA

În discuția noastră despre cuvântul „sfânt,” am văzut că termenul de „sfinți” se referă în mod general la toți cei din biserica vizibilă și în mod special la cei din biserica invizibilă. Deci, când discutăm despre comuniunea sfinților, ne vom concentra atenția asupra termenului pe care nu l-am cercetat încă, și anume „comuniune” (împărțășire).

În versiunile grecești vechi ale *Crezului apostolic*, cuvântul comuniune este *koinonia* (κοινωνία). Scriptura utilizează frecvent acest cuvânt când se referă la părtășia care există între membrii bisericii, în special prin unirea lor cu Dumnezeu. Vedem acest lucru în pasaje ca Fapte 2:42, 2 Corinteni 13:14 și 1 Ioan 1:3.

Și Noul Testament folosește *koinonia* (κοινωνία) când se referă la împărtășire, adesea de bunuri materiale și bani. Vedem asta în Romani 15:16, 2 Corinteni 9:13 și Evrei 13:16. Este folosit și pentru a descrie împărtășirea evangheliei – nu în primul rând în evanghelizare, ci în reciprocitate în cadrul bisericii, cum ar fi în Filipeni 1:5 și Filimon versetul 6.

În conformitate cu aceste idei, cuvântul „comuniune“ din crez a fost înțeles în mod tradițional ca referindu-se la părtășia dintre membrii bisericii, împărtășirea de lucruri avute în comun și, implicit, dependența reciprocă de cei care împărtășesc cu noi.

În explorarea comuniunii sfinților, vom organiza discuția în jurul unei distincții care ar trebui să ne fie deja familiară. În primul rând, vom vedea comuniunea care există în cadrul bisericii vizibile. În al doilea rând, vom analiza comuniunea care există în cadrul bisericii invizibile. Să începem cu comuniunea sfinților din biserica vizibilă.

BISERICA VIZIBILĂ

Deși există multe aspecte ale comuniunii din biserica vizibilă, ne vom axa doar pe trei: mijloacele harului, darurile spirituale și bunurile materiale. Să începem prin a discuta despre mijloacele harului.

Mijloacele harului

Mijloacele harului sunt instrumente sau mecanisme pe care Dumnezeu le folosește în mod obișnuit pentru a da har poporului Său. John Wesley, unul din fondatorii bisericii metodiste, descrie mijloacele harului într-un mod ce reflectă convingerile multor tradiții creștine. Ascultați ce a scris în *Predica* sa numărul 16, pe baza textului din Maleahi 3:7:

Prin „mijloacele harului“ înțeleg semne exterioare, cuvinte sau acțiuni rânduite de Dumnezeu și date în acest scop, de a fi canale obișnuite prin care El să dea oamenilor har de prevenire, de îndreptățire sau de sfințire.

John Wesley

Oamenii întreabă despre mijloacele harului, pe care unii le numesc discipline spirituale sau lucrări evlavioase, în funcție de tradiția din care provin: „Cum lucrează?“ La această întrebare eu răspund întotdeauna: „Ele nu lucrează. Dumnezeu este Cel care lucrează; este harul Lui în acțiune.“ Dar mijloacele harului ne dau posibilitatea de a primi și a procesa acest har. Ele creează timpul și spațiul pentru a acorda atenție harului lui Dumnezeu care lucrează în viața noastră. Îmi place să cred că sunt ca niște conducte. Nu vrem să confundăm conducta cu apa. Dorim să primim apa vieții. Dar conductele sunt cele care aduc apa până la noi. Pentru a putea bea această apă, mijloacele harului ne permit să bem din apa vieții.

Dr. Steve Harper

Practic vorbind, există multe mijloace pe care le folosește Dumnezeu pentru a ne da har, inclusiv lucruri precum necazul și suferința, credința, binefacerea și părtașia propriu-zisă. Dar, în mod tradițional, teologii s-au concentrat mai ales pe trei mijloace speciale ale harului: Cuvântul lui Dumnezeu, sacramentele – botezul și Cina Domnului – și rugăciunea. Toate aceste trei mijloace ale harului aparțin bisericii vizibile în ansamblu, incluzând atât credincioșii, cât și necredincioșii din ea.

Catehismul scurt de la Westminster, un rezumat protestant tradițional al învățăturii creștine, descrie astfel mijloacele harului în întrebarea și răspunsul numărul 88:

Î: Care sunt mijloacele exterioare prin care Hristos ne comunică beneficiile răscumpărării?

R: Mijloacele exterioare și obișnuite prin care Hristos ne comunică beneficiile răscumpărării sunt: rânduielele Sale, în special Cuvântul, sacramentele și rugăciunea – toate fiind făcute eficace pentru aleșii pentru mântuire.

Scriptura vorbește despre beneficiile acestor mijloace ale harului în locuri ca Romani 10:14, 1 Corinteni 10:17 și 1 Petru 3:12, 21.

Bun, chiar dacă beneficiile răscumpărării sunt doar pentru cei mântuiți, adică doar pentru biserica invizibilă, rânduielele sunt pentru întreaga biserică vizibilă. Rețineți, biserica invizibilă e chiar asta: invizibilă. Nu știm cine face parte din ea. Ea nu ține slujbe de închinare proprii. Nu are lucrători proprii. Nu are guvernare proprie. Aceste lucruri sunt atribuite bisericii *vizibile*. În același fel, toate mijloacele harului – propovăduirea, botezurile, Cina Domnului și rugăciunile – pot fi văzute de alții. Sunt vizibile. Sunt lucruri pe care biserica vizibilă le împărtășește în comun și, prin urmare, fac parte din *comuniunea* bisericii vizibile.

Mijloacele harului au fost întotdeauna rânduiele importante prin care Dumnezeu aplică în mod obișnuit binecuvântările răscumpărării în viața noastră, iar noi ar trebui să profităm de ele din plin. Ar trebui să predicăm evanghelia care convertește și să dăm învățătură din Cuvântul care aduce înțelepciune și maturitate. Ar trebui să sărbătorim sacramentele care prezintă vizibil evanghelia și ne pecetluiesc în legământul lui Dumnezeu. Și ar trebui să ne rugăm pentru harul și iertarea lui Dumnezeu, pentru convertiri și maturitate, pentru ajutor ca să rezistăm păcatului, pentru protecție de rău și pentru scăpare în vreme de nevoie. În toate aceste moduri și multe altele, mijloacele harului sunt slujiri valoroase ale bisericii vizibile.

Pe lângă mijloacele harului, biserica vizibilă posedă și darurile spirituale în comun.

Darurile spirituale

Este important să înțelegem că, atunci când spunem că darurile spirituale aparțin întregii biserici vizibile, nu spunem că toți cei din biserica vizibilă sunt locuiți de Duhul Sfânt. Nu sunt. Numai credincioșii au Duhul Sfânt în ei. Cu toate acestea, Duhul folosește

toate darurile spirituale pentru zidirea bisericii vizibile. Pentru unii, asta înseamnă creștere în sfințire și creștere spre maturitate. Pentru alții înseamnă în primul rând aducerea lor la credință. Dar în toate cazurile, toți cei din biserica vizibilă sunt expuși darurilor spirituale și chiar primesc din ele într-o oarecare măsură. De aceea, este corect să spunem că darurile spirituale sunt împărtășite de întreaga biserică vizibilă.

Faptul că darurile spirituale sunt împărtășite de întreaga biserică vizibilă este demonstrat în mai multe moduri. În primul rând, acestea sunt folosite în slujbele de închinare publice. Vedem acest lucru în mod explicit în 1 Corinteni 14:13-26. În al doilea rând, darurile sunt date pentru a zidi întreaga biserică. Vedem acest lucru în locuri precum 1 Corinteni 12:4-7 și Efeseni 4:3-13. În al treilea rând, Pavel a spus în mod concret că limbile sunt un semn chiar și pentru necredincioșii din biserică, așa cum citim în 1 Corinteni 14:21, 22. În al patrulea rând, necredincioșii din biserică sunt condamnați pentru că nu beneficiază de darurile spirituale în Evrei 6:4-6. În aceste moduri, Scriptura arată clar că atât credincioșii, cât și necredincioșii împărtășesc și sunt părtași la darurile spirituale ale bisericii.

La fel ca mijloacele harului, darurile spirituale sunt un mare folos pentru biserica vizibilă modernă. Ele sunt utile pentru proclamarea adevărului și convertirea celor pierduți. Sunt utile pentru a-i ajuta pe credincioși să crească în credință și maturitate. Și multe daruri, precum îndurarea și ospitalitatea, sunt utile pentru satisfacerea nevoilor pământești ale poporului lui Dumnezeu. Oricând Duhul Sfânt dă daruri poporului Său, ar trebui să-l încurajăm să folosească aceste daruri pentru folosul tuturor și să nu le refuze nimănui din biserica vizibilă.

În biserica vizibilă există comuniune și prin felul în care membrii își împart bunurile materiale unii cu alții.

Bunurile materiale

O parte a înțelesului comuniunii, sau *koinonia* (κοινωνία), în Biblie și în biserica primară, a fost că creștinii își împărțeau bunurile materiale cu alții din biserica vizibilă, care duceau lipsă. Cuvântul *koinonia* (κοινωνία) era folosit adesea pentru a se referi la contribuțiile pentru cei săraci, cum ar fi în Romani 15:26, 2 Corinteni 8:4 și 9:13 și Evrei 13:16.

Chiar și când nu este folosit cuvântul *koinonia* (κοινωνία), acest aspect al comuniunii poate fi văzut în practica primilor creștini. De exemplu, mulți creștini din biserica primară și-au vândut averile și au dat veniturile bisericii, așa cum vedem în Fapte 2:44-45 și 4:34-35. În biserica primară, unii creștini eroici chiar s-au vândut pe ei înșiși ca sclavi pentru a-i elibera pe alții sau a strânge bani pentru hrana săracilor.

Clement, unul din părinții bisericii primare, care a trăit între 30 și 100 d.H., a scris despre această practică într-o scrisoare cunoscută ca *1 Clement*, adresată corintienilor. Ascultați aceste cuvinte de la punctul 55 din această scrisoare:

Știm pe mulți dintre noi care s-au dat ei înșiși lanțurilor, ca astfel să-i poată răscumpăra pe alții. De asemenea, mulți s-au predat sclaviei pentru ca, cu prețul primit, să poată cumpăra hrană pentru alții.

Sentimentul de comuniune era atât de puternic în biserica primară și credincioșii îi considerau pe alții cu mult mai presus decât ei înșiși, încât au fost dispuși nu numai să-și împartă posesiunile, ci chiar și să-și sacrifice libertatea pentru a-i ajuta pe alții.

Cuvintele lui Pavel din 2 Corinteni 8:3-5 ne ajută să ne explicăm gândirea lor. Ascultați ce a scris aici:

Vă mărturisesc că au dat de bunăvoie, după puterea lor și chiar peste puterile lor ... Și ne-au rugat cu mari stăruințe pentru harul și părtășia la această strângere de ajutoare pentru sfinți ... S-au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului și apoi nouă, prin voia lui Dumnezeu (2 Corinteni 8:3-5).

În acest pasaj, Pavel a descris generozitatea bisericilor din Macedonia. El a explicat că dedicarea lor față de Domnul le-a făcut să dea cu atât sacrificiu bisericii vizibile a Domnului.

Împărțirea bunurilor materiale cu cei ce duc lipsă este o parte importantă din viața bisericii vizibile. Întreaga biserică este poporul lui Dumnezeu, comunitatea Sa de legământ. Lui Îi pasă de fiecare în parte și ne cheamă să facem la fel. Pentru a vorbi mai clar, tot ce avem Îi aparține Domnului. El doar ne-a făcut administratori ai proprietăților Sale. Asta înseamnă că generozitatea și dărnicia noastră sunt lucrarea *Domnului* pentru poporul Său și mărturia *Sa* a evangheliei în lume. Deci, dacă vrem să-I fim credincioși, nu trebuie să refuzăm să dăm ce-i al Domnului poporului Său care are nevoie de lucrurile respective.

Acum, că am explorat comuniunea sfinților din biserica vizibilă, suntem pregătiți să vedem comuniunea pe care o împărtășește biserica invizibilă.

BISERICA INVIZIBILĂ

Vom aborda două idei principale legate de comuniunea sfinților din biserica invizibilă. În primul rând, vom vorbi despre unirea pe care toți credincioșii o împărtășesc cu Hristos. În al doilea rând, vom vorbi despre unirea pe care o împărtășim cu ceilalți credincioși din biserica invizibilă. Să începem prin a vorbi despre unirea noastră cu Hristos.

Unirea cu Hristos

Noul Testament menționează frecvent că credincioșii sunt uniți cu Hristos. Această idee este prezentată cel mai des prin a spune că credincioșii sunt „în Hristos“ sau „în Isus“ sau „în El.“ Pe de o parte, această unire înseamnă că Isus îi reprezintă pe credincioși înaintea Tatălui, în special prin moartea și învierea Lui. Dar, pe de altă parte, înseamnă că credincioșii sunt uniți mistic cu Isus într-un mod vital. Isus locuiește în credincioși și ei locuiesc în El.

Cred că una din învățăturile centrale mai ales ale apostolului Pavel este că suntem uniți cu Isus Hristos, că Îi aparținem. Când privim întreaga revelație biblică, cred că Biblia ne învață că suntem fie în Adam, fie în Hristos. Desigur, Adam a fost prima ființă umană. Toate ființele umane se nasc ca fii și fiice ale lui Adam. Prin urmare, vin în lume ca păcătoși. Au o natură păcătoasă. Sunt înstrăinați de Dumnezeu. A fi mântuit, a fi răscumpărat și a avea încredere în Hristos înseamnă a fi încorporat în Hristos, a-I aparține. A fi unit cu Hristos înseamnă că faci parte din persoana Sa.

Dr. Tom Schreiner

În unirea cu Hristos primim toate beneficiile Lui. Din punct de vedere istoric, înțelegem aceste beneficii ca fiind: îndreptățirea, sfințirea, adopția – toate lucrurile pe care le menționăm când vorbim despre ce primim în mântuire. Acestea se primesc doar în Hristos. Prin urmare, este important – este esențial – să fim uniți cu Hristos pentru a primi aceste beneficii. Cum le primim sau cum suntem uniți cu Hristos? Suntem uniți prin credință, și numai prin credință. Credința, acest dar care vine de la Dumnezeu, este cea care ne duce în unire cu Hristos.

Dr. Jeffrey Jue

Teologii spun adesea că această unire vitală dintre Isus și credincioși e *mistică* deoarece Biblia nu explică exact cum funcționează. Scriptura însă ne arată clar că implică atât trupul, cât și duhul nostru. Vedem acest lucru în Ioan 15:4-7, Romani 8:9-11 și în multe alte locuri. Ca un singur exemplu, ascultați cuvintele lui Pavel din 1 Corinteni 6:15-17:

Nu știți că trupurile voastre sunt mădulare ale lui Hristos? ...Dar cine se lipește de Domnul este un singur duh cu El (1 Corinteni 6:15-17).

Charles Spurgeon, celebrul predicator baptist care a trăit între 1834 și 1892, a vorbit despre unirea noastră cu Hristos în predica intitulată *Taina fără pereche*, bazată pe Efeseni 5:30. Ascultați ce a spus:

Există o unire vitală între noi și Hristos... Nu este unitate: este identitate. Este mai mult decât să fii legat: este să fii făcut parte din întreg, o parte esențială ... Hristos ... trebuie să aibă poporul Său; acesta este esențial pentru El.

—Charles Spurgeon

Este uimitor să ne gândim că unirea noastră cu Hristos este atât de vitală încât Hristos ar suferi dacă I-am fi luați. El ne iubește și a murit pentru ca noi să fim premiul

Său, moștenirea Lui. Pentru că suntem uniți cu El, fiecare credincios trebuie să simtă o mare siguranță în mântuirea lui, o mare certitudine a iertării și o mare încurajare că are o poziție corectă înaintea lui Dumnezeu. Ar trebui să primim putere din această unire, fiind hrăniți de Hristos și susținuți de Duhul Lui. Ar trebui să avem îndrăzneală în părtășia cu Dumnezeu, știind că, fiind ascunși în Hristos, suntem perfecți în ochii Tatălui, ai Fiului și ai Duhului Sfânt. Asta nu înseamnă că nu ne vor disciplina pentru păcatele noastre. Dar înseamnă că, atunci când o fac, va fi o lucrare a iubirii, menită să ne aducă la o maturitate și o perfecțiune adecvată pentru a fi uniți cu Dumnezeu pentru totdeauna.

Acum, că am văzut unirea credincioșilor cu Hristos, suntem pregătiți să vedem unirea dintre noi și alți credincioși în Hristos.

Unirea cu credincioșii

Întrucât fiecare persoană din biserica invizibilă este unită cu Hristos, credincioșii sunt uniți și unii cu alții în El. Vedem asta în Romani 12:5, Galateni 3:26-28, Efeseni 4:25 și în alte locuri. Ascultați cum a vorbit Isus cu Tatăl despre această comuniune în Ioan 17:22-23:

Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una: Eu în ei și Tu în Mine – pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine (Ioan 17:22-23).

În vreme ce unirea noastră cu biserica vizibilă este relațională și bazată pe experiență, unirea noastră cu biserica invizibilă este spirituală și ontologică. Ființele noastre sunt împletite prin Hristos și Duhul Lui. Ca rezultat, toți avem demnitate egală în Hristos, așa cum a arătat Pavel în 2 Corinteni 5:14-16, Galateni 3:28 și Coloseni 3:11. Și chiar ne simțim reciproc bucuriile și durerile, după cum citim în 1 Corinteni 12:26.

Comuniunea bisericii invizibile nu se limitează la biserica de pe pământ; ea se extinde și la biserica din cer, la credincioșii care au murit deja și au plecat să fie cu Domnul. La fel cum credincioșii de pe pământ au o comuniune mistică unii cu alții în și prin Hristos, avem aceeași comuniune cu oricine este unit cu Hristos — inclusiv cu credincioșii care sunt acum în cer. Scriptura susține această idee în locuri precum Evrei 11:4 și 12:22-24.

O imagine izbitoare pe care o folosește Scriptura pentru a ne învăța acest lucru este zugrăvirea bisericii ca Mireasa lui Hristos. Există un sens în care biserica vizibilă este tratată ca Mireasa lui Hristos, dar acest lucru are întotdeauna în vedere desăvârșirea Miresei din biserica invizibilă. Vedem acest lucru în Vechiul Testament în Isaia 54:5-8, Osea 2:19-20 și în Noul în Efeseni 5: 26-27. Împlinirea acestor imagini apare în biserica invizibilă desăvârșită din Apocalipsa 19.

Ascultați descrierea viziunii lui Ioan din Apocalipsa 19:6-8:

Și am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: „Aleluia! Domnul Dumnezeu nostru cel atotputernic a început să împărățească. Să ne

bucurăm, să ne înveselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat.” (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților.) (Apocalipsa 19:6-8).

Aici vedem că Mireasa lui Hristos este formată din toți sfinții răscumparați, din toate vremurile, în comuniune unii cu alții. Noi toți stăm ca unul, purtând o rochie de mireasă țesută din faptele neprihănite ale fiecărui credincios.

Scriptura extrage multe aplicații din faptul că credincioșii sunt uniți unul cu altul în Hristos. Ne învață că fiecare credincios este prețios și chiar indispensabil pentru Hristos. Ne învață să ne cinștim reciproc și să ne slujim unii pe alții. Ne învață să fim plini de compasiune unul față de altul, să fim amabili, blânzi și răbdători și să iertăm. Ne învață să ne purtăm cu alții așa cum ne dorim să se poarte ei cu noi și așa cum ne purtăm noi cu noi înșine, deoarece, în unirea noastră cu ei prin Hristos, ei fac parte din noi la fel ca trupul nostru.

CONCLUZIE

În această lecție despre *Crezul apostolic* am explorat doctrina bisericii. Am văzut autorizarea divină a bisericii ca comunitate specială a lui Dumnezeu. Am discutat faptul că biserica este sfântă, fiind și pusă deoparte și pură. Am vorbit despre natura ei catolică sau universală. Și am explicat cum este ea o comuniune a sfinților.

Ca creștini moderni, experiența noastră în ceea ce privește biserica este adesea foarte diferită de cea din vremea Bibliei sau chiar de cea din vremea formulării *Crezului apostolic*. Dar realitățile de bază ale vieții în biserică nu s-au schimbat niciodată. Biserica este încă poporul de legământ al lui Dumnezeu. Este încă vasul Său ales pentru a duce evanghelia în lume și pentru a transforma lumea în împărăția Lui de pe pământ. Noi, biserica, suntem sfinți pentru Domnul. Suntem împărăția Lui. Suntem poporul Său, uniți unii cu alții în El. Și Domnul lucrează prin noi.